# Màgic parc

Una lluna enorme, com un cèrcol de plata, es dibuixa damunt dels pins que creixen aquí i allà, al voltant de la llarga avinguda, la milla d'or, que travessa Platja d'Aro de dalt a baix, però la bàrbara resplendor dels rètols lluminosos eclipsa totalment la seva bellesa i el cel es difumina enmig de tota mena de reclams publicitaris, que denoten l'epilèptica naturalesa de l'indret.

Pizzeries napolitanes, braseries argentines, pubs irlandesos, restaurants indis i japonesos, basars xinesos, farmàcies de guàrdia i la botiga oficial del Barça, tot s'ajunta i es barreja, des de la punta d'en Ramis fins al Pinell. Si James Steward, el protagonista de Que bonic que és viure, s'hi passegés, contemplaria un espectacle molt més inquietant que la imatge corrompuda del seu poble que li ensenyà el seu àngel de la guarda.

Platja d'Aro és gairebé tot allò que no voldríem que fos una ciutat per ser viscuda. El paisatge natural de la zona ha quedat engolit per una trampa de formigó que tot ho ofega. El mar ha quedat amagat darrere d'una corrua d'edificacions monstruoses que abaten la seva ombra damunt la platja i, per si no n'hi hagués prou, un port esportiu, a imitació d'Empuriabrava, s'ha cruspit el camí idíl·lic que menava a sa Conca.

La lluna passa de llarg damunt les ridícules rotondes i les capçades d'innumerables palmeres d'artifici, sap que a Platja d'Aro la nit és impossible, que aquí tot està fet per ser viscut a la velocitat de la llum elèctrica i entre el fatal estrèpit de decadents atraccions de fira. A Platja d'Aro la màgia esdevé malefici i la Costa Brava entra definitivament en la sala de pal·liatius. La malaltia esdevé incurable i només ens queda calmar el dolor mirant cap a un altre costat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/08/16/magic-parc/862214.html?utm_source=rss